

dat de gereformeerden een hechte band met hun universiteit hadden en wisten wat de vu voor hen betekende. Aan de vu werd immers het kader gevormd dat leiding kon geven aan de gereformeerde en antirevolutionaire beweging. Daarmee leverde de universiteit een onmisbare bijdrage aan de vorming en opvoeding van het gereformeerde volksdeel, de 'kleine luyden' van weleer, die in deze jaren op maatschappelijk en politiek gebied een factor van betekenis waren geworden. Het vijftigjarig jubileum van de vu was daardoor tevens een manifestatie van de geslaagde emancipatie der gereformeerden, die met dankbaarheid voor alle zegeningen maar ook met kennelijke bewustheid van eigen kracht werd gevierd.

Dat de vu ook als wetenschappelijke instelling volwassen was geworden, bleek uit het feit dat voor het eerst in haar geschiedenis eredoctoraten werden uitgereikt. In de openbare zitting van de academische senaat op maandag 20 oktober in het Concertgebouw, die ook via de NCRV-radio werd uitgezonden, werden de Hongaarse theoloog J. Sebestyen, de zendingspredikant D. Bakker, de kerkhistoricus J. C. Rullmann en de antirevolutionaire leider H. Colijn met de waardigheid van doctor honoris causa bekleed. De laatste speelde een hoofdrol tijdens de jubileumviering, omdat hij als president van het college van directeuren het bevoegd gezag aan de vu vertegenwoordigde en leiding gaf aan de meeste bijeenkomsten.

Niet minder belangrijk en tekenend voor de volwassenheid van de universiteit was, dat tijdens het lustrum de stichting van de vierde faculteit van de vu kon worden bekendgemaakt: de wis- en natuurkundige faculteit, die naast de reeds lang bestaande faculteiten der theologie, letteren en rechtsgeleerdheid in het leven werd geroepen. Aan de instelling van deze nieuwe faculteit was heel wat vooraf gegaan. Dát er in 1930 een vierde faculteit moest komen stond vast, omdat dit een wettelijke verplichting was, voortvloeiend uit de hogeroponderwijswet van Abraham Kuyper uit 1905, die de diploma's van de vu wettelijke erkenning had gebracht. Om te kunnen uitgroeien tot volwaardige universiteit, zo had de wetgever in 1905 bepaald, diende de vu in 1930 met een vierde en in 1955 met een vijfde faculteit te worden uitgebreid. Als niet aan deze verplichting werd voldaan, zouden de diploma's van de vu hun rechtsgeldigheid (*effectus civilis*) weer verliezen. Het spreekt vanzelf dat een dergelijke stap terug onaanvaardbare gevolgen voor de universiteit zou hebben en daarom tot elke prijs moest worden voorkomen.